

Sygn. akt VIII C 2196/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 1 września 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2022 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) S.A. w G.

przeciwko Z. J.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.717 zł (dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotę 2.318,99 zł (dwa tysiące trzysta osiemnaście złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu tymczasowo uiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 2196/15

UZASADNIENIE

W dniu 16 marca 2015 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu Z. J. w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powództwo o zapłatę kwoty 7.548,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot: 7.353,27 zł od dnia 7 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty, 91,19 zł od dnia 5 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, 7,60 zł od dnia 4 października 2014 roku do dnia zapłaty, 80,04 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, 16,64 zł od dnia 16 listopada 2014 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik podniósł, że na mocy zawartej z pozwanym umowy sprzedaży energii elektrycznej dostarczał pozwanemu energię elektryczną do lokalu wskazanego w treści umowy. Za wykonaną usługę zostały wystawione faktury o nr: (...) (...), (...) (...), (...) (...), (...) (...), (...) (...), (...) (...), (...) (...), które nie zostały opłacone przez odbiorcę energii. Poza należnościami oznaczonym w w/w fakturach na dochodzone roszczenie składają się należności wynikające z wystawionych not.

(pozew w e.p.u. k. 3-5)

W dniu 25 marca 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 6-6., sprzeciw k. 7, postanowienie k. 10)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., w sprzeciwie uzupełnionym na urzędowym formularzu pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko w sprawie. Wskazał, że powód pierwotnie doręczył pozwanemu fakturę nr (...) na kwotę 9.485,73 zł za okres od dnia 15 stycznia do dnia 12 marca 2014 roku ze zużyciem energii (...) (od stanu 1330 kWh do stanu (...)). Następnie pozwanemu zostały doręczone 3 faktury korygujące datowane na dzień 21 maja 2014 roku, za łączny okres od dnia 20 sierpnia 2013 roku do dnia

15 stycznia 2014 roku, dokumentujące zużycie energii od stanu (...) do (...), opiewające na kwoty 5.616,97 zł, 1,89 zł, 1.825,21 zł. Z powyższych faktur wynika odmienny stan zużycia datowany na dzień 15 stycznia 2014 roku, który wynosi (...), nie zaś 1330 kWh, jak przyjął powód w pierwotnie przesłanej pozwanemu fakturze. Po otrzymaniu wymienionych dokumentów pozwany otrzymał kolejną fakturę korygującą o nr (...) (...) do faktury nr (...) (...), obejmującą okres od dnia 15 stycznia do dnia 12 marca 2014 roku i zużycie energii od (...) do (...) (a więc w łącznej wysokości (...)), w której kwota należności została oznaczona w kwocie 2.192,39 zł, a kwota nienależna na poziomie -7.292,95 zł. Następnie w piśmie z dnia 28 maja 2014 roku powód powiadomił pozwanego, że do zapłaty pozostaje suma 2.192,78 zł. Pełnomocnik podniósł ponadto, że pozwany zażądał od powoda zbadania licznika i otrzymał od niego błędną informację, że będzie musiał sam ponieść koszty takiego badania, że miejsce poboru energii to nieruchomość rekreacyjna, na której pozwany przebywa okresowo i sporadycznie, co wyklucza zużycie energii rzędu (...) - (...), że z uwagi na rodzaj zainstalowanego urządzenia pomiarowego dobowy pobór energii nie może przekroczyć 96 kWh, co oznacza, że zużycie na poziomie wskazywanym przez powoda nie jest w ogóle technicznie możliwe.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik powoda wyjaśnił, że faktura nr (...) (...) z uwagi na błędny odczyt wyjściowego zużycia energii elektrycznej (1330 kWh zamiast (...)) została skorygowana za pomocą faktury nr (...) (...), wobec czego należność za okres od dnia 16 stycznia do dnia 12 marca 2014 roku została zmniejszona do kwoty 2.192,39 zł. Faktury te nie stanowią jednak przedmiotu postępowania. Następnie, z uwagi na spostrzeżone wcześniej błędne odczyty, wynikające najprawdopodobniej z błędu urządzenia rejestrującego, zostały wystawione faktury wymienione w pozwie. Pełnomocnik wskazał również, że na podstawie zlecenia OT nr 20(...)627 w dniu 27 marca 2014 roku dokonano odczytu licznika pozwanego, z którego wynika, że łączne zużycie energii w okresie od dnia założenia licznika (1 kwietnia 2010 roku) do dnia 27 marca 2014 roku wynosiło (...). Następnie, w oparciu o zlecenie nr 20(...)665, w wyniku reklamacji odbiorcy, dokonano odczytu danych z pamięci licznika, które zostały przesłane do sprzedawcy celem ewentualnego skorygowania rozliczeń. Na tej podstawie ustalono, że doszło do zaniżenia odczytów, co stanowiło podstawę wystawienia spornych faktur korygujących. Wreszcie pełnomocnik podniósł, że maksymalne średniodobowe zużycie energii elektrycznej na nieruchomości pozwanego wynosi 110 kWh.

(sprzeciw k. 22-25, pismo procesowe k. 49-51, k. 87-88)

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska. Pełnomocnik pozwanego uzupełniająco podał, że odczyty dokonane na podstawie wymienionych przez powoda zleceń świadczą wyłącznie o stanie odczytanego zużycia energii, co jednak nie oznacza, że stan ten był prawidłowy. Wskazał, że w fakturze nr (...) (...) obejmującej okres od dnia 20 sierpnia do dnia 14 września 2013 roku powód podał zużycie na poziomie (...), natomiast według załączonych przez powoda zestawień odczytów zużycie na dzień 1 sierpnia 2013 roku wynosiło 9.937,88 kWh, na dzień 1 września 2013 roku wynosiło (...),71 kWh, na dzień 1 października 2013 roku wynosiło (...),76 kWh, a więc łącznie za okres od dnia 1 sierpnia do dnia 1 października 2013 roku zużycie było na poziomie 114,88 kWh. Z kolei w fakturze korygującej nr (...) (...) powód przyjął zużycie w wysokości 0 kWh, w zestawieniach zaś wskazał, że za okres od dnia 1 września do dnia 1 grudnia 2013 roku wyniosło 681,01 kWh, przy czym

w każdym z miesięcznych zestawień miesięcznych nastąpiło zużycie energii, co wyklucza wartość o kWh podaną w fakturze korygującej. Pełnomocnik zwrócił także uwagę, że dla zużycia (...) naliczonego dla niecałego miesiąca, dzienna średnia wartość zużycia byłaby ponad trzykrotnie wyższa od maksymalnego zużycia, jakie może przypadać na nieruchomości pozwanego.

W piśmie procesowym z dnia 8 sierpnia 2022 roku udział w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego zgłosił (...) S.A. z siedzibą w G.. Zarządzeniem z dnia 9 sierpnia 2022 roku pismo procesowe, o którym mowa wyżej, zostało zwrócone z uwagi na braki fiskalne i formalne.

(pismo procesowe k. 103-104v., k. 227, k. 384-384v., k. 387-388, k. 413-413v., postanowienie k. 408, protokół rozprawy k. 420-421)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 marca 2010 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. zawarł z pozwanym Z. J. umowę kompleksową sprzedaży energii elektrycznej. W treści umowy, jako punkt odbioru energii wskazano gospodarstwo domowe pozwanego położone w Ś. (...). W dacie uruchomienia urządzenia pomiarowego – licznika energii elektrycznej, wskazywało ono zużycie na poziomie 1,4 kWh.

(kserokopia umowy kompleksowej k. 54-55, zlecenie k. 90, okoliczności bezsporne)

Powodowa spółka dostarczała pod oznaczony w umowie adres energię elektryczną, z tytułu czego wystawiała faktury VAT. Podstawę wystawienia faktury stanowiły odczyty licznika.

W dniu 13 marca 2014 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), obejmującą zużycie energii w okresie od dnia 15 stycznia 2014 roku (1330 kWh) do dnia 13 marca 2014 roku (...). Zużycie energii zostało określone na poziomie (...) (tj. średnio 277,5 kWh dziennie). Wartość faktury wyniosła 9.485,34 zł.

Po otrzymaniu przedmiotowej faktury pozwany zgłosił w jej zakresie reklamację, w treści której zakwestionował ujętą w jej treści ilość zużytej energii.

W dniach 24 marca i 23 kwietnia 2014 roku powód wystawił dwa zlecenia dotyczące odczytania licznika na posesji pozwanego, w wyniku których odczytał następujące stany urządzenia pomiarowego: (...) i (...), 2 kWh. Średnie dobowe zużycie w w/w okresie wyniosło 1,26 kWh. Średnie dobowe zużycie liczone od daty instalacji licznika, tj. od stanu początkowego 1,4 kWh do dnia 23 kwietnia 2014 roku (razem 1448 dni) wyniosło 11,86 kWh.

W piśmie z dnia 13 maja 2014 roku pozwany zwrócił się do powoda z prośbą o zbadanie prawidłowości działania licznika ze względu na nieprawidłowości, jakie wystąpiły w okresie rozliczeniowym od dnia 16 stycznia 2014 roku do dnia 12 marca 2014 roku.

W dniu 21 maja 2014 roku powód wystawił fakturę korygującą nr (...) do faktury z dnia 13 marca 2014 roku. W jej treści powód skorygował początkową wartość zużycia na dzień 15 stycznia 2014 roku przyjmując stan początkowy w wysokości (...) w miejsce 1330 kWh, wobec czego zużycie za okres ujęty w fakturze wyniosło (...) w miejsce (...). Wobec powyższego skorygowana wartość faktury wyniosła 2.192,39 zł, natomiast kwota do zwrotu (względem faktury pierwotnej) wyniosła 7.292,95 zł.

Tego samego dnia powód wystawił ponadto trzy inne faktury korygujące:

- nr (...) do faktury nr (...) z dnia

19 września 2013 roku, dotyczącej okresu rozliczeniowego od dnia 20 sierpnia 2013 roku do dnia 14 września 2013 roku, w treści której skorygował zużycie energii ze stanu początkowego (...) do stanu końcowego (...) w ten sposób, że przyjął odpowiednio stany (...) i (...), co skutkowało zwiększeniem należności z kwoty 8,09 zł do kwoty 5.625,06 zł, wobec czego do dopłaty pozostawała kwota 5.616,97 zł,

- nr (...) do faktury nr (...) z dnia 18 listopada 2013 roku, dotyczącej okresu rozliczeniowego od dnia 15 września 2013 roku do dnia 15 listopada 2013 roku, w treści której skorygował zużycie energii ze stanu początkowego (...) do stanu końcowego (...) w ten sposób, że przyjął odpowiednio stany (...) i (...), co skutkowało zwiększeniem należności z kwoty 14,96 zł do kwoty 16,85 zł, wobec czego do dopłaty pozostawała kwota 1,89 zł,
- nr (...) do faktury nr (...) z dnia 20 stycznia 2014 roku, dotyczącej okresu rozliczeniowego od dnia 16 listopada 2013 roku do dnia 15 stycznia 2014 roku, w treści której skorygował zużycie energii ze stanu początkowego (...) do stanu końcowego 1330 kWh w ten sposób, że przyjął odpowiednio stany (...) i (...), co skutkowało zwiększeniem należności z kwoty 217,46 zł do kwoty 2.042,67 zł, wobec czego do dopłaty pozostawała kwota 1.825,21 zł.

W piśmie z dnia 28 maja 2014 roku powód poinformował pozwanego, że oryginalne odczyty inkasenta zostały pomyłkowo anulowane i zastąpione innymi, 10-krotnie mniejszymi, co spowodowało zwiększenie wartości faktury z dnia 13 marca 2014 roku, a także że prawidłowa należność do zapłaty wynosi 2.192,78 zł.

W piśmie z dnia 18 lipca 2014 roku pozwany powiadomił powoda, że uiszczył należność w wysokości 2.192,39 zł, a jednocześnie wniósł o wyjaśnienie na jakiej podstawie powód wystawił faktury korygujące nr (...) (...), (...) (...), (...) (...) na łączną kwotę 7.444,07 zł. Pomimo dalszej korespondencji stronom nie udało się dojść do porozumienia.

W dniu 16 lipca 2014 roku powód wystawił kolejną fakturę (nr (...)) na kwotę 91,19 zł z tytułu zużycia energii w okresie od dnia 10 maja 2014 roku do dnia 11 lipca 2014 roku. Zużycie za ten okres oznaczył na 120 kWh.

Powód wystawił również fakturę nr (...) za okres od dnia 10 września 2014 roku do dnia 28 października 2014 roku na kwotę 9,04 zł. W fakturze ujęto zużycie energii na poziomie 0 kWh.

W nocie odsetkowej z dnia 13 września 2014 roku powód wyliczył odsetki od należności ujętych w fakturach nr: (...) (...), (...) (...) i (...) (...), na łączną kwotę 80,04 zł.

Odczytane z pamięci urządzenia pomiarowego stany licznika w okresie od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 1 kwietnia 2014 roku wynosiły na datę: 1 stycznia 2013 roku – (...), 1 lutego 2013 roku – (...),36 kWh (wzrost o (...),36 kWh), 1 marca 2013 roku – (...),22 kWh (wzrost o (...),86 kWh), 1 kwietnia 2013 roku – 9310,56 kWh (wzrost o (...),34 kWh), 1 maja 2013 roku – (...),49 kWh (wzrost o 367,93 kWh), 1 czerwca 2013 roku – (...),65 kWh (wzrost o 95,16 kWh), 1 lipca 2013 roku – (...),04 kWh (wzrost o 102,39 kWh), 1 sierpnia 2013 roku – (...),88 kWh (wzrost o 61,84 kWh), 1 września 2013 roku – (...),71 kWh (wzrost o 87,83 kWh), 1 października 2013 roku – (...),76 kWh (wzrost o 27,05 kWh), 1 listopada 2013 roku – (...),11 kWh (wzrost o 155,35 kWh), 1 grudnia 2013 roku – (...),72 kWh (wzrost o 498,61 kWh), 1 stycznia 2014 roku – (...),66 kWh (wzrost o 1982,94 kWh), 1 lutego 2014 roku – (...),30 kWh (wzrost o 2012,64 kWh), 1 marca 2014 roku – (...),51 kWh (wzrost o (...),21 kWh), 1 kwietnia 2014 roku – (...),71 kWh (wzrost o 947,20 kWh).

Zużycie energii w okresie od 12 marca 2014 roku do dnia 10 maja 2014 roku na nieruchomości pozwanego wyniosło 454 kWh.

(faktura k. 28-28v., k. 66-67, k. 68-69, k. 70-71, k. 77-78, k. 100-101, k. 79-80, faktura korygująca k. 29-29v., k. 59-61, k. 62-63, k. 64-65, pismo k. 30, k. 31, k. 34, k. 35, k. 36-36v., k. 249, nota odsetkowa k 81, zlecenie k. 91, k. 92, wykaz

stanów licznika odczytanych z pamięci urządzenia pomiarowego k. 92v., korespondencja stron k. 258-267, k. 274-277, pisemna opinia biegłego sądowego k. 195-218)

W kwestii nieprawidłowo wystawionych przez powoda faktur pozwany zwrócił się o pomoc do Miejskiego Rzecznika Konsumentów. W skierowanych do Rzecznika wyjaśnieniach powód wskazał, że zaistniała sytuacja dotycząca faktury z dnia 13 marca 2014 roku wynikała na skutek błędu ludzkiego. Dodał, że po wykonaniu korekt dokonał na skutek którego zwiększono należności o kwoty 1.825,21 zł, 1,89 zł oraz 5.616,97 zł, wobec czego ogólne saldo do zapłaty nie zmniejszyło się.

(pismo k. 32-33, k. 234, k. 235-236, k. 237, k. 238, okoliczności bezsporne)

W dniach 1 września 2014 roku i 1 października 2014 roku powód wystawił dwie noty obciążeniowe nr (...) i (...), opiewające na kwoty po 7,60 zł każda, z tytułu nielegalnego pobierania energii elektrycznej. W fakturach tych wskazano, że naliczenia zostały poczynione w oparciu o protokół kontroli. Nr protokołu ani data kontroli nie zostały jednak podane.

(nota obciążeniowa k. 82, k. 83, okoliczności bezsporne)

W wystawionym w dniu 8 stycznia 2015 roku wezwaniu do zapłaty powód określił zobowiązanie dłużnika na łączną kwotę 7.548,74 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 56, potwierdzenie odbioru k. 57-58, okoliczności bezsporne)

Zainstalowany w instalacji pozwanego wyłącznik nadprądowy (...) nie służy do naliczania energii elektrycznej, a jego celem jest zabezpieczać obwody przed nadmiernym przeciążeniem i zwarciami. Pozwala on na pobranie z sieci prądu o natężeniu 20A. Maksymalna ilość energii elektrycznej, którą można przekazać do odbiorników za pośrednictwem wyłącznika (...) w czasie jednej doby wynosi 110,4 kWh. W fakturach korygujących nie powinno się przewidywać zużycia energii elektrycznej powyżej w/w wartości. Wartość ta ma przy tym teoretyczny charakter i nie jest realnie możliwa do osiągnięcia. W gospodarstwie jakie prowadzi pozwany maksymalna ilość energii elektrycznej nie powinna przekroczyć (nawet w okresie zimowym przy ogrzewaniu elektrycznej) 60% tej wartości.

Brak jest przesłanek do uznania, że działanie wyłącznika (...) było nieprawidłowe.

Wystawiona przez powoda faktura nr (...) (tj. nieobjęta żądaniem pozwu) została błędnie wyliczona i źle wystawiona. Oznaczone w jej treści zużycie (...) za okres 56 dób (tj. 277,5 kWh na dobę) było znacznie większe od możliwości poboru energii przez lokal pozwanego.

Wystawione przez powoda faktury korygujące o numerach (...) (...), (...) (...), (...) (...) mają prawdopodobnie szacunkowy charakter przez co nie są do końca zgodne z rzeczywistym poborem energii za okres, którego dotyczą. Gospodarstwo pozwanego nie mogło zużyć energii elektrycznej w ilości wskazanej w fakturze nr (...) (...) oraz w fakturach korygujących nr (...) (...) i (...) (...), przez co faktury te są zawyżone.

Powód popełnił wiele nieprawidłowości przy odczytywaniu wskazań licznika. W tych samych datach przyjmował w zależności od potrzeb różne odczyty.

Najprawdopodobniej złe odczyty zużycia energii elektrycznej nastąpiły już w dacie 20 sierpnia 2013 roku. Za jedyne prawidłowe źródło wskazań licznika można uznać datę 1 sierpnia 2013 roku (odczyt z pamięci licznika). Kolejne odczyty wynikające z faktur wystawionych po tej dacie były już nieprawidłowe.

Całość zużytej energii elektrycznej przez pozwanego w okresie od dnia 1 sierpnia 2013 roku do dnia 1 kwietnia 2014 roku była najprawdopodobniej zgodna z odczytami z pamięci urządzenia, błędnie natomiast dokonywano

rozłożenia ilości zużytej energii za kolejne miesiące. Zasadne jest ponowne skorygowanie całkowitej ilości zużytej energii elektrycznej tylko w oparciu o pamięć licznika. Analiza taka powinna być wykonana w sposób zrozumiały, dokładnie opisana i przedstawiona pozwanemu.

Brak jest dowodów na pobieranie przez pozwanego energii elektrycznej w nielegalny sposób – powód nie miał podstaw do wystawienia dwóch not obciążeniowych z tego tytułu.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 195-218)

Zamontowany na nieruchomości pozwanego licznik energii elektrycznej nie posiada mechanicznych uszkodzeń zewnętrznych i posiada 2 sztuki nieuszkodzonych cech legalizacyjnych. Obwód napięciowy licznika nie posiada przerwy. Rozruch licznika następuje przy prądzie 0,02A co stanowi 0,4% prądu bazowego. Przy napięciu 80% (...) wartości znamionowej u prądzie $I = 0$ A, licznik nie wykazuje biegu jałowego (nie generuje impulsów) przez naliczanie energii. Przy napięciu 115% (264,5 V) wartości znamionowej i prądzie $I = 0$ A, licznik wskazuje bieg jałowy (generuje impulsy) przez naliczanie energii. Stwierdzone w pracy licznika błędy pomiaru nie wykraczają poza poziom błędów dopuszczalnych. Przedmiotowy licznik nie spełnia wymagań określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia

7 stycznia 2008 roku.

(świadczenie ekspertyzy k. 365-365v.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z powołanych dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron. Sąd oparł się ponadto na dowodzie z opinii biegłego sądowego P. G.. Oceniając opinię biegłego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia ta w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie -

z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym. Opinia biegłego nie była kwestionowana przez strony procesu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął również świadectwo ekspertyzy wystawione przez Okręgowy Urząd Miar w Ł.. Sąd pominął natomiast opinię biegłego K. P. jej uzupełnienie było bowiem niemożliwe wobec skreślenia biegłego z listy biegłych. Wyjaśnienia wymaga, że opinia ta dotyczyła tylko wyłącznika nadprądowego, nie zaś licznika energii elektrycznej, a poczynione przez biegłego ustalenia zostały potwierdzone przez P. G..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od przypomnienia, że w myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń

wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. To zatem powód winien w przedmiotowej sprawie wykazać, że pozwany winien mu zapłacić kwotę 7.548,74 zł wynikającą z wymienionych w pozwie dokumentów księgowych. W istocie zatem powinnością powoda było wykazanie po pierwsze, że pozwany w okresie ujętym w fakturach korygujących zużył energię elektryczną w ilości (...) (tj. od stanu (...) z dnia 20 sierpnia 2013 roku do stanu (...) z dnia 15 stycznia 2014 roku), a także w ilości 120kWh za okres od dnia 10 maja 2014 roku do dnia 11 lipca 2014 roku, po drugie, że pozwany pobierał nielegalnie energię elektryczną. Obowiązki, o którym mowa, powód nie sprostował. Nie powielając poczynionych ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że zużycie ujęte w spornych fakturach zostało wyliczone w nieprawidłowy sposób, nieodzwierciedlający rzeczywistego zużycia energii na nieruchomości pozwanego. O nieprawidłowości świadczy sama wartość zużycia ujęta przede wszystkim w fakturze korygującej nr (...) (...). Według rachunku powoda pozwany miał zużyć w okresie 25 dni (...), a więc średnio 361,12 kWh dziennie w sytuacji, gdy instalacja na nieruchomości pozwanego miała maksymalną dobową przepustowość na poziomie 110,4 kWh. Co więcej przepustowość ta była teoretyczna, realnie bowiem maksymalne dobowe zużycie nie powinno przekraczać 60% tej wartości, tj. 66,24 kWh. Oczywiście wątpliwości budzi także faktura korygująca nr (...) (...), wskazuje bowiem ona na zerowe zużycie energii w okresie miesiąca, w sytuacji, gdy odczyty z pamięci licznika pokazują dobitnie, że w okresie ujętym w tej fakturze pozwany używał energię elektryczną. Co istotne, jak wyjaśnił biegły, stan początkowy licznika ujęty w fakturze korygującej nr (...) (...) ((...)) był nieprawidłowy – niezgodny z odczytem

z pamięci urządzenia, który wykazał, że na dzień 1 sierpnia 2013 roku stan licznika wynosił (...),88 kWh. Powyższe tak naprawdę deprecjonuje każdy dokument księgowy wystawiony przez pozwanego po tej dacie, albowiem wszystkie te dokumenty uwzględniają nieprawidłowe stany licznika. Dodatkowo, w ocenie biegłego sporne faktury odnoszą się do szacunkowego zużycia, nie zaś rzeczywistego, choć jednocześnie w świetle ich treści nie budzi wątpliwości, że powód żąda należności za realnie zużytą energię. Znamienne jest stwierdzenie biegłego „nie wiem jakie kryterium wyliczenia zużycia przyjęła strona powodowa w fakturach korygujących. Wszystkie trzy faktury (...) były wystawiane według pewnych szacunkowych założeń. Metoda jaką przyjął powód nie jest mi znana”. Co oczywiste nie ma przy tym znaczenia okoliczność, że istniała realna możliwość, iż pozwany w okresie ujętym w fakturach korygujących zużył (...) energii elektrycznej, skoro powód zużycie to rozdziela na 3 faktury, z których każda jest nieprawidłowa (pierwsza przewiduje zużycie nieadekwatne do możliwości wyłącznika nadprądowego, druga zużycie na zerowym poziomie, tj. sprzecznym z odczytami z pamięci licznika, wobec czego i trzecia faktura musi być uznana za nieprawidłową, skoro ujęty w jej treści początkowy stan licznika jest wypadkową stanów z dwóch pierwszych faktur). Powód wywodzi jednak swoje żądanie w oparciu o konkretne faktury, przewidujące określone zużycie energii i opiewające na konkretne kwoty – wyliczone na podstawie tego zużycia, które to faktury pozwany skutecznie zakwestionował, a tym samym podważył zasadność tego żądania. Wprawdzie niewątpliwie pozwany używał energię elektryczną na swojej nieruchomości, niemniej jednak wartość tego zużycia w okresie, za który powód żąda zapłaty jest niewiadoma i w oparciu o dostępny materiał dowodowy niemożliwa do odtworzenia. Zdaniem Sądu podzielić należy wnioski biegłego, że powód winien przeliczyć zużycie energii na nieruchomości pozwanego w oparciu o odczyty z pamięci licznika za cały żądany okres, dopiero wówczas bowiem wyliczenie takie obrazowałoby faktyczne zużycie energii w poszczególnych miesiącach. W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, że żądanie wynikające ze spornych faktur nie zostało przez powoda udowodnione.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił także, aby miał podstawę do wystawienia dwóch not z tytułu nielegalnego pobierania energii elektrycznej przez pozwanego. Okoliczność takiego działania ze strony Z. J. nie tylko nie została w sprawie w ogóle udowodniona, ale brak jest nawet twierdzeń powoda, jakoby pozwany pobierał energię w nielegalny sposób. Dodatkowo zwrócić należy uwagę, że w notach tych nie podano ani numeru protokołu kontroli, ani też jej daty, nie wiadomo zatem, kiedy powód miał stwierdzić rzekome działanie pozwanego, o którym mowa w tych dokumentach.

Nieprawidłowa była także należność oznaczona w nocie odsetkowej z dnia 13 września 2014 roku (k. 81). Powód ujął w niej odsetki m.in.: (1) od faktury nr (...) (...), która to faktura została skorygowana, a więc nie powinna stanowić podstawy naliczenia należności ubocznych, (2) od faktury nr (...) (...), która miała charakter korygujący i została błędnie wystawiona – nie odzwierciedlała rzeczywistego zużycia energii, co sprawia, że całe wyliczenie odsetkowe jest błędne.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.717 zł obejmującą wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości dwukrotności stawki minimalnej – 2.400 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego – 300 zł. Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, które znajdzie zastosowanie w przedmiotowej sprawie z uwagi na datę wniesienia pozwu, Sąd może przyznać opłaty wyższe od wskazanych w ust. 1, jeżeli uzasadnia to rodzaj i stopień zawilości sprawy oraz niezbędny nakład pracy adwokata; nie mogą być one wyższe niż sześciokrotne stawki minimalne. W ocenie Sądu z uwagi na ilość dokumentów księgowych przedstawionych przez stronę powodową, konieczność zasięgnięcia opinii aż 3 biegłych oraz długotrwałość postępowania, nie ulega wątpliwości, że stopień zawilości przedmiotowej sprawy uzasadnia przyznanie pełnomocnikowi pozwanego wynagrodzenia stanowiącej dwukrotność stawki minimalnej.

Ponadto Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.318,99 zł tytułem zwrotu tymczasowo poniesionych kosztów sądowych.